

РЕШЕНИЕ

№ 6213

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11846** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от В. В. С. с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-222202240060099-091-001/02.06.2025 г., потвърден с Решение № 1036/20.08.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ С.. Жалбоподателят моли РА да бъде отменен. Представява се от адв. Н. Н. с пълномощно /л. 81/.

Ответникът оспорва жалбата. Представява се от юрк. К. с пълномощно /л. 80/. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 21.11.2024 г. /л. 20/ е възложено извършването на ревизия на В. В. С. за установяване на отговорността му за задълженията на „Майнд хаус“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. ЗВР е издадена и подписана с електронен подпис /л. 43 – л. 44/ от В. В. П. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. За компетентността на органа, възложил ревизията, е представена Заповед РД-01-404/27.05.2024 г. /л. 18/ на изпълнителния директор на ТД НАП С. – Х. М.. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 22.11.2024 г. /л. 22/.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 20.02.2025 г. /л. 23 – л. 24/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 22.04.2025 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 45 – л. 46/ и е надлежно връчена по електронен път на 20.02.2025 г. /л. 25/.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-222202240060099-092-

001/29.04.2025 г. /л. 26 - 34/ от М. Т. Ф. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и В. С. И. – главен инспектор по приходите, определени с горепосочената ЗВР. РД е подписан с електронни подписи от провелите ревизията /л. 47 – л. 50/ и е надлежно връчен по електронен път на ревизираното лице на 07.05.2025 г. /л. 35 – л. 36/. Срещу РД не е постъпило възражение.

В срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22220224006099-091-001/02.06.2025 г. /л. 37 – л. 40/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – В. В. П. и М. Т. Ф., подписан с електронни подписи /л. 51 – л. 54/, като е надлежно връчен на ревизираното лице по електронен път на 04.06.2025 г. /л. 41/. С РА на В. С. е установена отговорност по чл. 19 ДОПК за задълженията на М. хаус ЕООД за ДДС за периода 01.12.2018 г. – 31.01.2019 г.; за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода 01.07.2023 г. – 30.09.2023 г.; за корпоративен данък за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г.; за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода 01.07.2022 г. – 30.09.2022 г.

Срещу РА, в срок – на 18.06.2025 г., е подадена жалба по административен ред /л. 55 – л. 58/, с която се обжалва РА в цялост.

Във връзка с жалбата в срок е издадено Решение № 1036/20.08.2025 г. на Директора на ДОДОП С. /л. 13 – 16/, което е надлежно връчено по електронен път на ревизираното лице на 15.10.2025 г. /л. 17/. С Решението на директора на ДОДОП РА се потвърждава в цялост; установява се, че фактическият състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК, който се приема за изпълнен в РД не е налице; конкретизира се изпълнение на състава по чл. 19, ал. 2 ДОПК и се отхвърля възражение за погасяване на задълженията на М. Х. ЕООД за корпоративен данък за периода 01.2018 г. – 31.12.2018 г. Така отговорността на В. С. е ангажирана за задължения на дружеството в общ размер от 35 970,09 лв. главница и лихви, от които данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически и юридически лица в размер на 12 375,00 лв. главница и 3 992,01 лв. лихви; ДДС в размер на 185,38 лв. главница и 134,14 лв. лихви; корпоративен данък в размер на 11 045,06 лв. главница и 8 238,50 лв. лихви.

С административната преписка по делото са представени Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 13.02.2019 г. за задълженията на М. Х. ЕООД /л. 63/ по изпълнително дело №[ЕИК]/2019 г. по описа на ТД на НАП С., връчено на 20.02.2019 г. /л. 66/, както и постановление за налагане на обезпечителни мерки от 09.06.2023 г. за задълженията на М. Х. ЕООД по същото изпълнително дело /л. 64/, което е подписано с ел. подпис и връчено на 14.06.2023 г. /л. 65/.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като изследва дали същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Видно от описаните по-горе документи, ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи, а РА е издаден от органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Решението на директора на ДОДОП е също в кръга на правомощията му.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и заповедите, доказващи компетентността на органите, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на

Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА и заповедите.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. РД и РА са издадени в сроковете съответно по чл. 117, ал. 1 от ДОПК и по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение. ЗВР, РД и РА са надлежно връчени на ревизираното лице.

По отношение възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност на задълженията на М. Х. ЕООД за корпоративен данък за периода 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. следва да се има предвид, че давностният срок за това задължения съобразно чл. 171, ал. 1 ДОПК започва да тече на 01.01.2020 г. поради това, че задължението е следвало да бъде заплатено до 31.03.2019 г. 5-годишният давностен срок изтича на 31.12.2024 г. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 ДОПК давността спира със започване на ревизионното производство, което е започнало със ЗВР, връчена на 22.11.2024 г., до издаване на РА, но за не повече от година. РА е издаден на 02.06.2025 г., с което давността е прекъсната съгласно чл. 172, ал. 2 ДОПК и започва да тече нова. Давността е прекъсната и съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, видно от представените постановления за налагане на обезпечителни мерки от 2019 г. и 2023 г. Противно на изложеното в жалбата по отношение ТР № 7/15.04.2021 г., че образуването на изпълнително дело по чл. 220 ДОПК не прекъсва давността, то в случая се касае за налагане на обезпечителни мерки, което е и действие по принудително изпълнение и съобразно същото ТР прекъсва давността. В допълнение следва да се има предвид, че макар задължението на дружеството за корпоративен данък да е възникнало през 2018 г., фактическият състав на отговорността на управителя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК възниква с реализиране на предпоставките по тази разпоредба. Последното разпореждане с имуществото на дружеството е сторено през 2022 г., в резултат на което декларираните, респ. установените по-късно с ревизионния акт задължения не са били платени до образуване на ревизионното производство срещу жалбоподателя. Ето защо моментът на възникване на отговорността на управителя е моментът на разпореждането с имуществото, а не моментът на възникване на несъбраните задължения за данъци на дружеството, с оглед на което 5-годишната погасителна давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК не е изтекла. В този смисъл е например Решение по адм. д. № 12001/2019 г. на ВАС. С оглед на изложеното, възражението на жалбоподателя за погасяване по давност на задълженията за корпоративен данък на М. Х. ЕООД е несъстоятелно.

Видно от РД, РА и Решението на директора на ДОДОП, в РД е направено предложение да се ангажира отговорността на В. С. по чл. 19, ал. 1 ДОПК, вследствие на което с РА се ангажира отговорността му на това основание. В Решението директорът на ДОДОП подробно е изложил мотиви защо съставът на чл. 19, ал. 1 ДОПК не е изпълнен и възприема за изпълнен състава на чл. 19, ал. 2, т. 1 ДОПК. Директорът на ДОДОП съгласно чл. 155 ДОПК е инстанция по съществото на спора и има правомощието да преквалифицира правното основание за дължимостта на задълженията. Така, Решение по адм. д. № 11647/2024 г. на ВАС, като в сходен смисъл е и т. 4 от ТР № 5 от 14.07.2004 г. по адм.д. № ТР-7/2004 г. на ОСС на ВАС по отношение на правомощията на съда. Възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност в тази връзка е несъстоятелно.

По отношение на материалната законосъобразност на РА, за да е изпълнен фактическият състав

на чл. 19, ал. 2, т. 1, предложение 1 ДОПК следва да са налице следните елементи: непогасени публични задължения на М. Х. ЕООД; качеството на М. Х. ЕООД на задължено лице по чл. 14, т. 1 или т. 2 ДОПК, В. С. следва да е действал в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице; недобросъвестност на действията на В. С.; каузална връзка между недобросъвестните действия по намаляването на имуществото и невъзможността за погасяване на задълженията.

Не е спорно между страните, че М. Х. ЕООД е задължено лице по смисъла на чл. 14 ДОПК; че има непогасени публични задължения, възникнали по подадени годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО, декларации по чл. 55, ал. 1 ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО; месечни СД по ЗДДС, както и че В. С. е действал в качеството си на управител на задълженото юридическо лице за целия ревизиран период.

Спорно се явява дали жалбоподателят е извършил плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, което да доведе до намаляване на имуществото и невъзможност за събиране на вземанията, както и дали това е извършено недобросъвестно.

Съгласно § 1, т. 5 от ДР на ЗКПО скрито разпределение на печалба са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви "а" и "б". Установено е, че през 2018 г. В. С. е изтеглил на каса от банковата сметка на дружеството в ПИБ АД суми в приблизителен размер 170 000,00 лв., а през 2019 г. около 21 000,00 лв. Настоящият състав намира, че тегленето на парични средства от банковите сметки на дружеството представлява скрито разпределение на печалбата, когато липсват доказателства средствата да са използвани за дейността на дружеството, като в случая и размерът на изтеглените средства съществено превишава обичайните пазарни нива и на практика представлява източване на всички средства на дружеството. Възражението на жалбоподателя, че действията не били скрити, е несъстоятелно, поради това, че съгласно дефиницията за скрито разпределение на печалбата под „скрито“ не се има предвид тайно, а разпределение на суми, несвързани с осъществяваната от дружеството дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, които са изплатени, начислени или разпределени под каквато и да е форма на съдружник, акционер или свързани с тях лица. В случая по изложените съображения именно това е налице. С оглед на това следва да се приеме, че е налице скрито разпределение на печалбата.

Съгласно § 1, т. 4 от ДР на ЗКПО, дивидент е разпределението в полза на лице, произтичащо от неговия дял в капитала на друго лице, вследствие на което намалява собственият капитал на последното, включително доходи от акции; доходи от дялови участия, включително от неперсонифицирани дружества и от други права, третирани като доходи от акции; скрито разпределение на печалба. Не е дивидент разпределението, което съгласно счетоводното законодателство е отчетено при разпределящото лице като разход, с изключение на случаите на скрито разпределение на печалбата. В случая не е спорно, че през 2018 г. в полза на В. С. са били разпределени дивиденти в размер на 42 110,84 лв., а през 2022 г. са разпределени дивиденти в размер на 220 000,00 лв. отново в полза на едноличния собственик на капитала. През 2023 г. са разпределени дивиденти в размер на 27 500,00 лв. С разпределянето на дивиденти се намалява имуществото на дружеството. Разпределение в такъв голям размер е икономически необосновано, без преценка за финансовото състояние на дружеството и възможността да погасява задълженията си, което представлява съществено намаление на имуществото на дружеството

съобразно дефиницията.

По отношение недобросъвестността по чл. 19, ал. 2 ДОПК, то тя се приравнява от теорията на умисъл /така Решение по адм. д. № 3659/2025 г. на ВАС/, като константната практика на ВАС изисква знание за наличието на публичните задължения в момента на разпореждането с имуществото /така Решение по адм. д. № 3889/2025 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 4068/2025 г. на ВАС, Решение по адм. д. № 3194/2025 г. на ВАС/. Съгласно чл. 19, ал. 10 ДОПК се смята, че е налице недобросъвестност по смисъла на ал. 2, когато действието е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията до една година от декларирането и/или издаването на акта за установяване на задължението. В случая жалбоподателят в качеството си на управител на дружеството е подал данъчните декларации, като съответно той е знаел за възникването на данъчни задължения, тяхното основание, размер и изискуемост. Знаел е и за образуваното изпълнително дело, но въпреки това се е разпоредил с имуществото на дружеството чрез тегленето на големи суми и разпределението на дивиденди в значителен размер. С оглед на това съдът намира, че действията му са извършени при знание за наличие на декларирани задължения и следователно е налице недобросъвестност.

Наличието на последния елемент от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 ДОПК, а именно каузална връзка между недобросъвестното действие и невъзможността за събиране на публичните вземания, също е налице. Причинно-следствена връзка между недобросъвестното поведение и невъзможността за събиране на публичните вземания се установява от обстоятелството, че в периода 2018–2023 г. от дружеството са изтеглени значителни парични средства от сметка в банка и са разпределени дивиденди с РКО от касата на М. Х. ЕООД в съществен размер, вследствие на което към момента на настъпване на изискуемостта на публичните задължения дружеството не е разполагало с реално налични и проследими активи, годни да обезпечат тяхното погасяване. В частност, от оборотната ведомост е установено, че към 31.12.2018 г. наличността на касата на дружеството е била 219 591,86 лв., а след изтеглянето на средствата и разпределянето на дивиденди дружеството е останало с минимална касова наличност от 951,69 лв. към 30.09.2023 г., несъразмерна на размера на натрупаните публични задължения.

Доводът, че част от разпределенията предхождат възникването на конкретни задължения, е ирелевантен, доколкото чл. 19 ДОПК изисква наличие на причинна връзка между намаляването на имуществото и последващата невъзможност за събиране, а не съвпадение във времето с конкретния данъчен период. В качеството си на едноличен собственик и управител през целия ревизиран период В. С. е бил наясно както с вече възникналите и изискуеми публични задължения, така и с обстоятелството, че разпределянето на дивиденди поражда ново данъчно задължение за данък върху дивидентите. Въпреки това е разпоредил изпразване на дружеството чрез изтегляне на средства и разпределяне на почти целия наличен ресурс, с което обективно е възпрепятствал както доброволното изпълнение, така и принудителното събиране на вземанията, включително след налагане на заповед по изпълнителното дело. Установено е, че дружеството не е имало други активи, срещу които може да бъде насочено изпълнение.

При тези данни следва да се приеме, че именно действията по теглене на парични средства на касата от сметката на дружеството в банката и разпределянето на дивиденди са довели до съществено намаляване на имуществото на дружеството и до невъзможност за събиране на публичните вземания, поради което е налице изискуемата от чл. 19, ал. 2 ДОПК каузална връзка.

С оглед на изложеното съдът намира за изпълнен фактическият състав на чл. 19, ал. 2, т. 1, предл. 1 ДОПК и че следва да се ангажира отговорността на В. С. за задълженията на М. Х. ЕООД.

Предвид изложеното, заключенията на ревизиращия екип, потвърдени с решението на директора на ДОДОП, се явяват правилни. Законосъобразно на основание чл. 19, ал. 2 ДОПК е ангажирана отговорността на жалбоподателя за задълженията на М. Х. ЕООД. Крайният извод на съда е за неоснователност на инициираното от В. С. оспорване.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена в минимален размер за сумата от 1 803,63 евро на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и с оглед материалния интерес по делото – 35 970,09 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. С. срещу Ревизионен акт № Р-22220224006099-091-001/02.06.2025 г., потвърден с Решение № 1036/20.08.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с който на основание чл. 19 от ДОПК е ангажирана отговорността му за задължения на М. Х. ЕООД в общ размер от 35 970,09 лв.

ОСЪЖДА В. В. С., ЕГН[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 803,63 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

С

ЪДИЯ: